

Drentse Landschappen.

(Bij een fototentoonstelling van Bert Rene Brinkman einde jaar 2016 in de Grote Poot 10 in Deventer).

De afgelopen zomer waren we op de Drentse kunstmanifestatie 'Into nature' op vliegveld Eelde.

We zagen daar foto's van Drentse landschappen van Bert Rene Brinkman uit Dalfsen . Het zijn landbouwvelden in ruste, het is schraalhans keukenmeester op die foto's. Maar het is ook een vruchtbaar stukje aarde, er is water, er komt gras op, er wordt straks gepoot en gezaaid, gebloeid en geoogst. Het belooft wat.

We maakten 4 man-sterk een fietstocht van een week door Drenthe, door het ene na het andere natuurgebied, langs natuurvriendenhuizen, op fietspaden waar je u tegen zegt en langs locaties van 'Into nature'.

Drenthe was niet zo droefgeestig en armoedig als ik me herinner uit mijn jeugd. Drenthe was de afgelopen 40 jaar opgeleefd, weelderig, zelfs blijmoedig en kunstzinnig.

Ik dacht: hier moeten ze in Drenthe trots op zijn, dit is natuurbeheer een 8, cultuurtoerisme een 8 en cultuurverbreding een 8, dus een flinke voldoende.

Trots zijn op zichzelf en op de Provincie, dat is nou net waar de Drenten niet zo goed in zijn. Ik keek op 1 april 2016 naar het tv-programma over de volksaard van de Drent van De Hokjesman (Michael Schaap)

In het tv-programma omschrijft De Hokjesman de Drent als iemand die een lage dunk van zichzelf heeft en zich wat makkelijk het kaas van het brood laat eten. Een Drent is bescheiden, maar het is een valse bescheidenheid. Hij voelt zich snel miskend en wanneer iemand hem prijst, zegt hij: 'Ach, het stelt niets voor'.

Er was in dat Hokjesman-programma iemand die zei: 'In heel Drenthe zijn er maar twee literaire boekhandels. Assen? Nee, voor cultuur moeten we naar Groningen.'

Er was een professor doctor in het programma. Nee, in zijn Drentse dorp gebruikte hij zijn titels nooit. 'Dat valt hier niet goed', zei hij.

Ik ben Drent, ik kom uit het veendorp De Krim bij Coevorden, ik leefde tussen boeren en veenarbeiders, ik heb er tot aan mijn enkels in de modder gestaan, ik heb er geploegd, gezaaid en gemaaid, ik heb er aardappels gepoot en gerooid, ik heb er paarden gemend en koeien gemolken.

Ik kan met recht zeggen: ik ben een man van het Drentse land.

Maar dat zeg ik niet, ik zeg: ik ben er op m'n 19-de weggegaan, ik kon er niet aarden.

Vanaf mijn 12-de jaar wilde ik naar Amsterdam. Ik wilde groots en meeslepend gaan leven, ik wilde studeren, maar dat kon niet, want ik moest eerst in Coevorden de HBS en de Kweekschool voor Onderwijzers halen.

Toen dat zover was, heb ik onmiddellijk mijn boeltje gepakt en ben ik huppelend naar Amsterdam gegaan.

In Amsterdam kwam ik in de politiek en in het theater terecht.

Het deed me goed: ik stak mijn vinger wat vaker op, ik kreeg wat meer bravoure, ik kreeg wat

meer praatjes, ik ging me zelfs verbeelden, dat ik de wereld kon redden.
Toen ik later naar Nijmegen en Deventer ging werd mijn geldingsdrang en levensvreugde nog groter. Het werd gevoed door het katholicisme, de Bourgondische landaard deed me goed, ik schudde het calvinisme van me af.

In Deventer raakte ik bevriend met een Surinaamse barkeeper.

Ik zat bij hem aan de bar, we hadden het over de slavernij, we boden tegen elkaar op: ik met Drenthe, hij met Suriname.

Ik zei: 'In Suriname werkten de slaven lekker in de zon, ze zongen en dansten de hele dag....

Maar in het veengebied in Drenthe was het de hele dag mist en regen. Die veenarbeiders groeven met de hand kilometers lange kanalen en meren, ze staken turf uit kletsnatte veengrond, ze zongen en dansten niet, ze lagen voor een hongerloon op hun knieën in het aardappelveld, ze hadden op hun 40-ste reuma en gingen op hun 50-ste dood'

Daar had de Surinaamse barkeeper niet van terug.

In de Drentse landschappen op de foto's van Bert Rene Brinkman, zie ik de hard werkende, armoedige en miskende Drentse veenarbeiders terug.

Het zijn landbouwwelden in ruste, het is schraalhans keukenmeester op die foto's.

Maar het zijn ook vruchtbare stukjes aarde, er is water, er komt gras op, er wordt straks gepoot en gezaaid, gebloeid en geoogst.

Het belooft wat.